

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

De moordenaar biecht op

Ik heb verleden week verteld, hoe John George Haigh zijn misdadig leven aan de galg boette.

Hij haalde een pakje cigarettten uit een zak van de broek van grof linnen, die de kledij van de terdoodveroordeelden uitmaakt, bracht er een tussen de lippen en zoog wat vuur op van de aansteker, die een van zijn bewakers hem toereikte. Dan zonk hij weer in gepeinzen weg.

Vermoedelijk wel, zoals dit het geval was met de misdadigers die een volmaakte moord bedreven, dacht hij aan de vergissingen die hem vóór de rechters brachten. Hoe kon hij toch, hij, die alles zo nuchter naging, hij die alles zo nauwgezet regelde, die twee, drie kleine sporen nalaten. Hoe was het mogelijk dat hij het gebit van Mrs Durand-Deacon, dat in het zwavelzuur onopgelost bleef, niet had doen verdwijnen?

Onverschillig en onbeweeglijk had hij zijn proces gevolgd. Het leek wel of het geval hem niet raakte. Hij had slechts ogen voor één persoon, « the girl friend », Barbara Stephens die, met beklemd hart, verloren zat onder het publiek, dat de opschuddingwekkende zaak volgde.

Ondertussen luisterde de jury met aandacht naar de bekentenis-

sen, die door de misdadiger afgelegd werden, in het proces-verbaal door een divisie-inspecteur van Scotland-Yard opgesteld. Het is bondig, zo bondig zelfs dat het daardoor een zeker romantisch tintje krijgt.

Het dokument heeft betrekking op de moord op Mrs Durand-Deacon, het enige slachtoffer waarvan sporen werden teruggevonden. Volgens de Engelse wetgeving is het dan ook de enige misdaad waarvoor Haigh kon vervolgd worden.

Laat mij die bekentenissen overschrijven :

« 18 Februari (Vrijdag). Ik heb hotel verlaten, (Onslow Court Hotel). Zij vergezelde mij. Wij hebben een rijtuig genomen om ons naar mijn werkplaats te Crawley te begeven. Ik had haar overgehaald nadat ik haar beloofd had haar kunstmatige nagels in plastic te bezorgen.

In een achtervertrek heb ik haar, terwijl zij de modellen onderzocht, neergekogeld met een schot in de nek. Ik ben naar een andere plaats gegaan, heb er een glas gehaald, dat ik met haar bloed vulde, nadat ik haar met een pennemes een snede in de hals had toegebracht. Ik heb een vol glas bloed gedronken.

Ik heb het lijk ontdaan van zijn pelsmantel en van zijn juwelen: halssnoer, ringen, oorbellen. Daarna heb ik het lijk in een vat gestopt van een inhoud van twee honderd liter. Door middel van een pomp heb ik het vat met zwavelzuur gevuld. Ik maakte daarbij van mijn uitrusting gebruik, een voorschoot en handschoenen in caoutchouc, mijn legermasker enz. Heb de werkzaamheden onderbroken om een kop thee te drinken in « The Ancient Priors ».

Het zwavelzuur reageert. Ik laat de bontmantel achter, maar berg de juwelen en de revolver in mijn wagen. Omstreeks negen uur gedineerd bij George. Daarna weergekeerd naar het hotel.

Zaterdag — Ontbeten in het hotel. De revolver in een hoeden-doos geborgen. Met de hotelhoudster gesproken over de verdwijning van Mrs Durand-Deacon. Ben naar Crawley weergekeerd, langs Putney alwaar ik het uurwerk met armband tegen 10 pond verkocht. De reactie van het zwavelzuur is nog niet voleindigd.

Zondag — Mrs Lane, de hotelhoudster, heeft mij medegedeeld dat zij de politie inlichten wil omtrent de verdwijning van Mrs Durand-Deacon. Ik zegde haar dat zij overschot van gelijk had en dat ik haar vergezellen zou.

Maandag — Ben naar Crawley weergekeerd. De reactie is ditmaal ver gevorderd. Vloten nog alleen, wat vet en wat beenderen. Ik heb het vat met een emmer geledigd. Ik heb het vocht op de aarde van de hangar uitgespreid. Daarna heb ik een nieuwe hoeveelheid zwavelzuur in het vat gegoten. Vervolgens ben ik naar Horsham geweest, om de juwelen te laten schatten. Zij zullen mij honderd dertig pond opbrengen. Het zuur heeft het geldtasje in plastic niet opgelost.

Dinsdag — Het is voltrokken. Alles is opgelost. Ik heb het vat op de grond uitgegoten. De aarde zuigt het vocht op.

Ik ben naar Horsham weergekeerd om de juwelen te verkopen. Ik heb er slechts honderd pond voor gekregen, waarvan zestig dadelijk. Morgen moet ik de overige veertig halen ».

En zo ging de biecht van de moordenaar verder. Op het ogenblik dat hij aangehouden werd verkeerde hij in de vaste mening, dat alle sporen van zijn slachtoffer verdwenen waren.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Polfriet begon van lieverlede aan zijn staat van edelman te wenen ; hij sprak zeer gemeenzaam met zijn dienaar. Hij hield zich echter op een zekere afstand en wist aan zijn onderhorige een zekere eerbied in te boezemen.

Reeds had hij hem verhaald wat er met Robrecht van Cramshoeven was voorgevallen, mijn innige vriend, voegde hij er bij, die ik gezworen heb te verlossen.

— Ja, Jan, geen poging, hoe kostbaar of moeilijk ook, zal ik onbeproefd laten om te weten waar hij gevangen zit en hoe ik hem kan bevrijden.

Joki hield zijn meester voor de edele heer Polfriet de la Serre en was ten uiterste geveleid zo volkomen zijn vertrouwen te hebben gewonnen.

Polfriet was wel in zijn schik met zijn genezing en hij achtte het een plicht, aan Jan zijn dankbaarheid te betonen. Pas waren zij buiten de stadspoort, of hij stopte zijn dienaar twee goudstukken in de hand.

— Jan, zegde hij, ik dank u voor de wonderbare behandeling, waarlijk, ik ben verbaasd dat iemand, die zoveel kennis bezit, de nederige staat van knecht heeft willen aanvaarden.

— Als de tijden beter worden, antwoordde Jan, en ik enig geld zal verzameld hebben, zou het wel kunnen gebeuren, dat ik het vak van mijn vader terug opnam.

— Welk beroep oefende uw vader eigenlijk uit?

— Hij was een van dezen, die men kwakzalvers noemt en die soms meer kennis bezitten dan men wel denkt. Hij reed in een karos naar al de vermaarde kermessen en jaarmarkten van het land. Daar verkocht hij, onder het geroffel van de trommel en het geschal van de trompet, zijn waren, die meest bestonden in de balsem, waarvan gij de kracht reeds hebt leren waarderen, en een zeker flesje, zeer heilzaam om zieke paarden en allerhande vee te genezen, gekend onder de naam van : het flesje van Jokie. Toen de Fransen ons land overweldigden, was hij in zijn volle roem ; hij had een behoorlijke karos, een schoon paard, twee knechten, die muziek speelden en ik, die veel bijdroeg om zijn medikamenten te helpen verkopen. Ik danste op de koord, ik spuwde vuur en deed nog andere kunsten.

Op zekere dag, wij woonden toen te Vilvoorde, was het jaarmarkt te Merchtem, bijgevolg een voor ons winstgevende zaak. Ik moest echter thuis blijven, daar ik de week te voren, bij het uitoefenen van mijn kunsten, te zeer had gezweet, en ik aan een geweldige verkoudheid leed.

Toen mijn vader in de namiddag met zijn twee knechten terug naar huis kwam gereden, ontmoette hij op de heerbaan, dicht bij de parochie Meise, een bende Franse soldaten. Dit was hem nog meermalen gebeurd, maar dezen waren zeer opgeruimd en verkeerden in halfdronken toestand. Zij omsingelden zijn karos en, daar men juist aan een herberg was, wilde men hem, benevens de twee mannen, die muziek maakten, dronken krijgen.

Hij mocht zich verzetten, hij moest er in toestemmen, wilde hij niet zien dat gans de troep jegens hem een vijandige houding zou aannemen.

In de herberg gekomen, deed men ze drinken en men begon luidruchtig te zingen en in het rond te dansen. Intussen staken zij, die buiten waren gebleven, de karos in brand. Vader had dit weldra bemerkt en begon uit al zijn kracht te tieren en te schreien, maar de baldadige schelmen hielden hem en de twee knechten in bedwang, zodat hij gedwongen was zijn karos tot as te zien verbranden, terwijl men het paard door enige geweerschoten afmaakte.

Toen vertrok de baldadige groep zingend en liet de drie ongelukkigen, die zij ten slotte duchtig afranselden, in de herberg liggen.

In de schemering bracht men vader in een deerniswekkende toestand naar huis. Hij legde zich te bed en drie dagen daarna was hij een lijk...

Ik haatte reeds de Fransen, maar toen steeg mijn verontwaardiging ten top, en ik verweet mijzelf dat ik, in weerwil van mijn ongesteldheid, vader niet vergezeld had ; misschien had ik hem nog kunnen helpen.

Die gedachte, gevoegd bij mijn gramschap, verergerde mijn kwaal. Ik werd gevaarlijk ziek en men was genoodzaakt mij naar het hospitaal te dragen...

(Wordt vervolgd).